

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 002591 12 Кж 5
Бања Лука, 18.10.2012. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптуженог Д. Т., због кривичних дјела изазивања опште опасности из члана 402. став 7. у вези са ставом 1. и неовлашћене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног тужиоца из Бијељине и браниоца оптуженог, адвоката Д. Б. из Б., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 002591 11 К од 29.5.2012. године, у сједници вијећа одржаној дана 18.10.2012. године, у присуству републичког тужиоца Витомира Солдата, оптуженог и његовог браниоца, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног тужиоца из Бијељине и браниоца оптуженог Д. Т., те потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 002591 11 К од 29.5.2012. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 002591 11 К од 29.5.2012. године, оглашен је кривим оптужени Д. Т., због стицаја кривичних дјела изазивање опште опасности из члана 402. став 7. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), за које дјело је утврђена казна затвора у трајању од 9 (девет) година и неовлашћене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1 истог Закона, за које дјело је утврђена казна затвора у трајању од 2 (двije) године, па је примјеном члана 42. став 2. тачка 2. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 10 (десет) година и 6 (шест) мјесеци.

На основу члана 62. КЗ РС, оптуженом је изречена мјера безбједности одузимања предмета-аутоматске пушке М-70 са преклопним кундаком, серијски број ... .

Оптужени је ослобођен обавезе да накнади трошкове кривичног поступка, а оштећени С. и Д. Д., са имовинскоправним захтјевом, упућени су на парницу.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили окружни тужилац из Бијељине и бранилац оптуженог, адвокат Д. Б., из Б.

Окружни тужилац из Бијељине је жалбу изјавио због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се преиначи побијана пресуда и оптуженом утврде појединачне казне затвора у дужем трајању, те слиједом тога, изрекне јединствена казна затвора у дужем трајању.

Бранилац оптуженог је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда укине и одреди одржавање претреса пред овим судом. Аргументима садржаним у образложењу жалбе, по наведеним основама, оспорава се законитост и правилност побијане пресуде у дијелу који се односи на извршење кривичног дјела изазивања опште опасности из члана 402. став 7. у вези са ставом 1. КЗ РС, и закључке те пресуде, да је основни облик тог дјела оптужени починио са евентуалним умишљајем, док се у односу на кривично дјело неовлашћене поизводње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. КЗ РС, пресуда оспорава у дијелу одлуке о казни.

Одговори на жалбе нису поднесени.

У сједници вијећа, републички тужилац је изложио жалбу окружног тужиоца из Бијељине, остао је код аргумената из те жалбе као и приједлога, а у односу на жалбу браниоца оптуженог, предложио је да се иста одбије, као неоснована. Бранилац оптуженог је изложио жалбу, остајући код приговора и приједлога из исте, које је оптужени подржао у цјелости.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе члана 320. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, бр. 53 од 11. јуна 2012. године, у даљем тексту: ЗКП РС), одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Правилност чињеничне основе и закључак садржан у побијаној пресуди, да је оптужени, критичног дана, извршио радње описане у изреци те пресуде, и тиме починио кривично дјело изазивање опште опасности из члана 402. став 7. у вези са ставом 1. КЗ РС, не може се оспорити приговорима изнесеним у жалби његовог браниоца. Такав закључак, резултат је правилне оцјене доказа, и то исказа оптуженог (који дјело, у објективном смислу не оспорава), свједока А. С., И. Р., Д. П., Д. П.1 и С. М., који имају непосредна сазнања о чињеницама и околностима критичног догађаја, те материјалних доказа, прибављених приликом увиђаја и касније у поступку, а то су налази и мишљења о вјештачењу ватреног оружја и чаура, пронађених на лицу мјеста, даљине пуцања, степена алкохолисаности (1,84

промила) и резултати неуропсихијатријског вјештачења оптуженог (сагласни налази вјештака оптужбе и одбране), те други докази образложени у побијаној пресуди.

Сви ови докази оптужбе и одбране, оцијењени су савјесно, те са аспекта садржаја појединачно и у међусобној повезаности, управо на начин како то прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, а за оцјену вјеродостојности исказа појединих свједока, у оним сегментима у којим су противријечни, и који се односе на објективне радње оптуженог критичне прилике у кориштењу предметне пушке, у складу са обавезом из одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, дати су образложени разлози у побијаној пресуди.

Ради тога су без основа аргументи из жалбе браниоца оптуженог, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, у виду изостанка разлога у овом сегменту пресуде, као и они аргументи којима се указује на повреду одредбе члана 295. став 2. ЗКП РС, и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС.

Надаље, искази свједока А. С. и Д. П., непосредних очевидаца критичног догађаја, су сагласни и доследни у тврдњи (у истрази и на главном претресу) да је оптужени, критичне прилике, више пута уносио пушку у дневну собу у којој су сви заједно били поводом прославе његовог рођендана, да је скидао и стављао оквир, као и у тврдњи да је пушку репетирао. Ове радње оптуженог, у објективном смислу у руковању предметном пушком, потврдили су у истрази и свједоци Д. П.1, С. М. и И. Р., а њихове разлике у исказима на главном претресу у дијелу који се односи на радњу репетирања, осјећај страха и перцепције конкретних околности, правилно је оцијенио првостепени суд и о томе дао ваљане разлоге у образложењу побијане пресуде, чија правилност се, са аспекта разлога о одлучним чињеницама, не може оспорити жалбеним проговорима. Надаље, свједок И. Р., у исказу на главном претресу, није тврдио да је исказ дат у истрази изнуђен, нити да је приликом његовог саслушања поступљено супротно одредби члана 10 ЗКП РС. Напротив, потврдио је да је потпис на том записнику његов, и тиме потврдио истинитост садржаја тог записника, и у таквој процесној ситуацији, сама чињеница да записник није потписан од стране овлаштеног службеног лица, супротно ставу жалбе, не чини тај доказ незаконитим.

Наведене исказе свједока и оптуженог, правилно је првостепени суд довео у везу са материјалним доказима и то записником у увиђају (на лицу мјеста затечена аутоматска пушка са оквиром у коме се налазило 14 метака и један метак у цијеви, те четири чауре), резултатима бројних вјештачења, који са аспекта утврђења даљине пуцања, правца стрелног канала и локације повреде (у предјелу главе), те положаја тијела оштећеног и оптуженог у моменту повређивања, степена урачунљивости оптуженог (по сагласним налазима вјештака оптужбе и одбране смањене способности да схвати значај дјела и исте такве способности да управља поступцима), представљају поуздану основу за утврђење свих одлучних чињеница, на којима је заснован закључак у побијаној пресуди да је оптужени дјело починио

са евентуалним умишљајем, јер је био свјестан да таквим радњама у руковању пушком као опасним средством, може доћи до случајног, нежељеног испалења хица и реалне опасности по животе лица која су се налазила у затвореном простору дневне собе, и који су га, као и оштећени упозоравали да склони пушку, чак и да је неусмјерава у правцу оштећеног (тврдња свједока А. С.), па је на наступање такве последице пристао. Тежа последица и смрт оштећеног Д. Д. (погођен са два хица у предјелу главе), обухваћена је нехатом оптуженог.

Цијенећи наведено, без основа су бројни аргументи из жалбе браниоца оптуженог, којима се оспорава правилност утврђења и ваљаност разлога датих у побијаној пресуди за субјективну страну дјела и психички однос оптуженог према основном дјелу угрожавања сигурности. Дакле, суштински аргументи жалбе и тврдња да је оптужени у односу на основно дјело поступао из нехата, су без основа.

Чињенично стање је потпуно и правилно утврђено, правилно је примјењен Кривични закон, када су радње оптуженог, описане под тачком 1. изреке побијане пресуде, квалификоване као кривично дјело изазивања опште опасности из члана 402. став 7. у вези са ставом 1. КЗ РС, ради чега су приговори браниоца оптуженог из жалбеног основа повреде Кривичног закона, неприхватљиви.

Овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о казни, у вези са аргументима изнесеним у жалбама окружног тужиоца из Бијељине и браниоца оптуженог.

Правилно је првостепени суд утврдио све олакшавајуће и отежавајуће околности и у оквиру општих правила о одмјеравању казне, прописаних у одредби члана 37. став 1. КЗ РС, тим околностима дао правилан значај.

У образложењу побијане пресуде је дата оцјена околности, које су од одлучног значаја за одмјеравање појединачне казне затвора за дјела извршена у стицају, и то оне олакшавајуће околности које се наглашавају у жалби браниоца оптуженог (личне и породичне прилике оптуженог, животна доб, те да је дјело починио у стању смањене урачунљивости), и отежавајуће околности, на које се указује у жалби тужиоца (начин извршења дјела, ранија осуђиваност).

Цијенећи те околности, те законом запријећену казну затвора за кривично дјело изазивања опште опасности из члана 402 став 7. у вези са ставом 1. КЗ РС дјело (од 3 до 15 година), овај суд налази да је казна затвора у трајању од 9 (девет) година, која је утврђена побијаном пресудом, правилна мјера казне и да је у сразмјери са свим оним околностима, који у поступку индивидуализације казне, утичу на њену висину.

Утврђена казна затвора у трајању од 2 (двје) године, за кривично дјело неовлашћене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 1. КЗ РС, и по оцјени овог суда, (запријећена казна затвора од 2 до 5 година), је правилна мјера казне, а тиме и јединствена казна затвора у трајању од 10

(десет) година и 6 (шест) мјесеци, изречена побијаном пресудом за дјела извршена у стицају, представља потребну и довољну мјеру казне за остваривање сврхе кажњавања, прописане у одредби члана 28. КЗ РС.

Ради тога су без основа супростављени приговори из жалби тужиоца и браниоца оптуженог, којима се оспорава правилност и законитост побијане пресуде у дијелу одлуке о казни, као и супростављени приједлози у правцу преиначења пресуде у овом сегменту.

На основу наведеног и примјеном члана 327. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић